

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
email: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Zn. OPS-0005/10-33

Městský soud v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 Praha 1

Praha 13. září 2010

Handwritten signature

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE pracoviště Hybernská	
Došlo dne:	13 -09- 2010
.....KRÁT.....	<i>Handwritten</i>PRÍLOH
.....RUBRIK	

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu
k 5 A 166/2010

Žalobce: Společenství vlastníků jednotek Ahepjukova 4
se sídlem Ahepjukova 2789/4, 702 00 Ostrava, Moravská Ostrava
IČ: 26876264
(dále jen „žalobce“)

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
(dále jen „Úřad“, příp. „žalovaný“)

Dvojmo

K výzvě Vašeho soudu podává Úřad ve stanovené lhůtě dvou měsíců (výzva byla Úřadu doručena dne 9. srpna 2010) následující vyjádření žalovaného k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Současně žalovaný soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci zn. SPR-5638/08.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s projednáváním věci bez jednání.

I.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu (zn. SPR-5638/09-49 ze dne 28. dubna 2010) bylo vydáno ve správním řízení, které Úřad vedl s žalobcem na základě podkladů shromážděných v rámci kontroly provedené u žalobce inspektorem Úřadu v návaznosti na stížnost, kterou Úřad obdržel.

Předmětem kontroly i navazujícího správního řízení byl provoz kamerového systému se záznamovým zařízením instalovaného v bytovém domě na adrese Ahepjukova 2789/4, 702 00 Ostrava, Moravská Ostrava, který spravuje žalobce. Úřad v obou řízeních dospěl k závěru, že prostřednictvím tohoto kamerového systému docházelo ke zpracování osobních údajů obyvatel a návštěvníků uvedeného domu v rozporu s požadavky zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Konkrétně zde v rozporu s povinností podle § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb. docházelo ke zpracování většího rozsahu osobních údajů, než jaké by byly nezbytné pro naplnění deklarovaného účelu, dále bylo konstatováno, že v rozporu s § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. postrádá posuzované jednání (zpracování osobních údajů) některý ze zákonem předvídaných a požadovaných právních titulů a konečně bylo zjištěno a prokázáno, že žalobce v souvislosti s provozem předmětného kamerového systému nesplnil všechny požadavky stanovené v § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tj. nesplnil svoji informační povinnost vůči subjektům údajů – osobám dotčeným pořizováním záznamu pomocí kamerového systému.

Žalovaný je přesvědčen, že v dané věci postupoval zcela v souladu s příslušnými zákony, žalobce nebyl jeho postupem zkrácen na svých právech a závěry, které Úřad učinil v průběhu správního řízení, zcela odpovídají zjištěnému skutkovému stavu věci.

Dále je třeba uvést, že žalobce ve své žalobě uvádí pouze argumenty, které uplatnil již v rozkladu proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a se kterými se tedy žalovaný dle svého názoru zcela dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

II.

Žalobce polemizuje se závěrem Úřadu, že jeho jednání vedlo k porušení § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 101/2000 Sb., když uvádí, že citovaný zákon se vztahuje toliko na zpracování osobních údajů, nikoli na jejich „pouhé“ shromažďování. Tento svůj názor žalobce opírá o výklad a systematické řazení definičních ustanovení § 4 písm. e) a f) zákona č. 101/2000 Sb. V této souvislosti žalobce dále odmítá závěr Úřadu, že jeho jednání je třeba považovat za systematické, tj. vedené jednotčím úmyslem dosáhnout určitého cíle (účelu) pomocí zpracování osobních údajů. Žalobce dále konstatuje, že Úřad není jakkoli oprávněn dotvářet zákon č. 101/2000 Sb. svými stanovisky.

K této argumentaci žalovaný uvádí, že názor Úřadu na aplikaci příslušných ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. a problematiku zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů se záznamem je konstantní a odpovídá celoevropskému trendu v této oblasti, tj. pozicím obdobných dozorových orgánů v EU i Evropského inspektora ochrany údajů (European data protection supervisor). V případě, že je z kamerových systémů pořizován záznam za účelem identifikace fyzických osob, jedná se dle výkladu zastávaného žalovaným o zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. a tudíž je zde dána pravomoc Úřadu dohlížet nad tímto zpracováním. Jestliže jsou získávány, uchovávány a případně dále využívány (analyzovány) záznamy z kamer, na kterých jsou zachyceny konkrétní fyzické osoby, jedná se nepochybně o soustavu operací, které správce systematicky provádí s osobními údaji, a to automatizovaně pomocí

specializovaného softwaru a hardwaru, což zcela odpovídá zákonné definici zpracování osobních údajů zakotvené v citovaném ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. Postup Úřadu v obdobných věcech byl ostatně již potvrzen i rozhodnutím soudu (viz rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 7 Ca 204/2005-49 ze dne 28. února 2007 a rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 11 Ca 298/2008-47 ze dne 30. listopadu 2009).

Výklad pojmů „shromažďování osobních údajů“ a „zpracování osobních údajů“ podaný žalobcem v žalobě je dle názoru žalovaného nesprávný či přímo účelový. Jak z řazení, tak i z obsahu zákonných definic uvedených pod § 4 písm. e) a f) zákona č. 101/2000 Sb. je zcela zřejmé, že zpracování osobních údajů je obecným pojmem nadřazeným jednotlivým konkrétním operacím, jako je např. shromažďování či uchovávání osobních údajů. Dokonce přímo v ustanovení § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. je uvedeno, že pod pojmem zpracování osobních údajů se rozumí např. shromažďování, ukládání na nosiče informací, vyhledávání, uchovávání, likvidace osobních údajů atd. Z uvedeného je tedy zřejmé, že shromažďování osobních údajů je nutno subsumovat pod pojem zpracování, přičemž pod tento pojem lze podřadit i další zmiňované operace, které žalovaný se záznamy zachycujícími osobní údaje bezpochyby prováděl (např. analýza záznamů nebo předání některých záznamů třetí osobě, např. Policii České republiky). Žalovaný považuje předmětná ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. za dostatečně srozumitelná a jejich aplikaci na daný případ, kterou v rámci kontrolního a správního řízení provedl, za správnou.

Žalovanému není z žaloby zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že systematicčnost zpracování nelze odvíjet od úmyslu daného správce osobních údajů kontinuálně pořizovat a uchovávat záznam o pohybu osob v monitorovaných prostorách, a nikoli od předvídatelnosti nebo pravidelnosti výskytu konkrétních osob na jednotlivých záznamech. Dle žalovaného není v případě kamerových systémů jiný, než právě popsany, výklad pojmu „systematický“ možný. Soustavné, úmyslné a cílené pořizování a uchovávání záznamů, na kterých jsou zaznamenány záběry z jednotlivých kamer zachycující konkrétní, identifikovatelné osoby (tj. záběry obsahující osobní údaje), je dle žalovaného nutno považovat za systematické jednání a tedy za zpracování osobních údajů ve smyslu § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.

Co se týče odkazu na stanoviska Úřadu týkající se zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému (tj. stanovisko č. 1/2006 – Provozování kamerového systému z hlediska zákona o ochraně osobních údajů, a stanovisko č. 1/2008 - Umístění kamerových systémů v bytových domech, www.uouu.cz), žalovaný konstatuje, že prostřednictvím svých stanovisek se vyjadřuje k problematickým či aktuálním otázkám spojeným s výkladem zákona č. 101/2000 Sb. Adresáti stanovisek Úřadu (tj. i adresáti povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb.) se tak mohou předem seznámit s postoji, které Úřad v dané věci zaujímá. Stanoviska nejsou v žádném případě prezentována jako další pramen práva, ale jako kvalifikovaný názor dozorového úřadu, který je plně kompetentní vykládat a aplikovat zákon č. 101/2000 Sb. Také v posuzovaném případě Úřad odkazuje ve svých rozhodnutích na příslušná stanoviska pouze jako na další zdroj informací o tom, jaký postoj již dlouhodobě zastává k problematice zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerových systémů, ne jako na zdroj práva.

III.

Žalobce dále dovozuje, že v situaci, kdy dochází ke shromažďování, nikoli k dalšímu zpracování osobních údajů, neplatí ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., tedy není možné po něm požadovat plnění zde zakotvené povinnosti. Pro případ, že by osobní údaje zpracovával, potom žalobce spatřuje právní titul svého jednání v § 5 odst. 2 písm. e), resp. a) zákona č. 101/2000 Sb.

Uvedený názor žalobce vychází z nesprávného výkladu pojmu „zpracování“, který žalobce zcela nedůvodně odděluje od pojmu „shromažďování“ a tím se pokouší zdůvodnit, že jeho jednání spadá mimo působnost zákona č. 101/2000 Sb. K výkladu obou zmíněných termínů a k působnosti zákona č. 101/2000 Sb. na jednání žalobce lze odkázat na již výše uvedené (bod I.) – jestliže žalobce prostřednictvím kamerového systému shromažďoval, ukládal a případně i dále využíval (analyzoval a předával dalším subjektům) osobní údaje vypovídající o jednání konkrétních fyzických osob v monitorovaných prostorách, nelze dle žalovaného jeho jednání vyhodnotit jinak, než jako zpracování osobních údajů plně podléhající regulaci dle zákona č. 101/2000 Sb.

Co se týče aplikace § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., žalovaný vychází z předpokladu, že základní právní titul pro zpracování osobních údajů, kterým je dle tohoto ustanovení souhlas subjektu údajů naplňující požadavky § 4 písm. n) a § 5 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., není v případě kamerových systémů umístěných ve více či méně veřejných prostorách objektivně možno požadovat. Uvedené však nemůže být důvodem, aby Úřad zcela rezignoval na vymáhání této základní povinnosti. V případě kamerových systémů je proto nezbytné, aby zvolené parametry systému (sledovaný účel, umístění jednotlivých kamer, doba uchovávání záznamu, informování subjektů údajů atd.) umožnily aplikaci některé z výjimek z povinnosti zpracovávat osobní údaje se souhlasem subjektu údajů uvedených v § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb., přičemž v naprosté většině případů bude možno zvažovat pouze výjimku zakotvenou pod písm. e) tohoto ustanovení. Obdobně i v daném případě není žalobce schopen prokázat existenci souhlasu se zpracováním osobních údajů všech dotčených osob (tj. jak všech obyvatel, tak např. všech návštěv), resp. existenci takového souhlasu v průběhu řízení neprokázal. Současně Úřad neshledal, že by nějaký zvláštní zákon ukládal žalobci takovou povinnost, jejíž realizace by byla možná výhradně prostřednictvím kamerového systému se záznamovým zařízením nastaveného právě tak, jak bylo kontrolou Úřadu zjištěno. Nezbyvá tedy než posuzovat, zda lze využít právní titul dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. – nicméně také tuto možnost Úřad (s ohledem na podmínku uvedenou v části věty za středníkem citovaného ustanovení a zjištěné parametry předmětného kamerového systému) vyloučil. V takové situaci pak nelze dojít k jinému závěru, než že žalobce zpracovává osobní údaje pomocí kamerového systému bez zákonem požadovaného právního titulu.

IV.

Žalobce dále uvádí, že žalovaný v žádném ze svých dokumentů nekonkretizuje míru soukromí, která by měla být prostřednictvím kamerového systému porušena, a to ke každé z jednotlivých kamer.

K této námitce považuje žalovaný za vhodné nejprve uvést, že ani obecně, ani v tomto případě netvrdí, že by kamerový systém byl nelegitimním či nelegálním prostředkem ochrany majetku či zdraví osob, nicméně je toho názoru, že vzhledem k charakteru informací shromažďovaných prostřednictvím kamerového systému se záznamem v bytovém domě dochází k nemalému zásahu do soukromí řady osob. Vždy je proto nutné posoudit, zda je takový zásah přiměřený ve vztahu k významu chráněných práv a zájmů. V každém jednotlivém případě je proto třeba zvažovat, kolik kamer je skutečně nezbytné instalovat, kam jednotlivé kamery umístit, jaký úhel, kvalitu záběru a dobu uchování záznamu zvolit atd. Je-li účelem zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému se záznamovým zařízením ochrana majetku, pak by měly kamery snímat jen ta místa, kde jsou umístěny hodnotnější předměty, anebo kde nejvíce dochází ke krádežím či poškození majetku, a která lze jen obtížně nebo za vynaložení neúměrných prostředků zabezpečit jiným způsobem. Monitorování osob vcházejících a odcházejících z domu, osob ve výtahu nebo monitorování přilehlé ulice může sloužit k ochraně majetku žalobce jen velmi okrajově (pokud vůbec),

současně však představuje kontinuální zásah do práva subjektů údajů na ochranu jejich soukromí.

Při výkladu pojmu soukromí Úřad vychází z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (např. Niemetz vs. Německo), dle kterého nelze právo na soukromí, resp. soukromý a rodinný život omezit jen na uzavřené prostory bytu či domu. Soukromí znamená jistou sféru integrity jednotlivce a jeho blízkých, která obklopuje jednotlivce samého, ať se nachází kdekoli. V bezprostřední blízkosti prostor, jako je bytový dům, ve kterém osoba bydlí a zdržuje se v něm větší část svého života, se míra soukromí nepochybně zvyšuje. Žalovaný tedy své závěry opírá právě o fakt, že míra soukromí v bytovém domě je nepochybně vyšší než např. na ulici. Při posuzování konkrétního kamerového systému přitom žalovaný hodnotí míru zásahu do práv subjektů údajů jak z hlediska umístění každé z jednotlivých kamer, tak současně z pohledu kamerového systému jakožto celku.

Vzhledem k tomu, že dle § 1 zákona č. 101/2000 Sb. je smyslem této právní normy právě ochrana soukromí osob, je zřejmé, že argumentace tímto pojmem je pro rozhodnutí Úřadu v obdobných věcech klíčová, přičemž vzhledem k relativní obecnosti tohoto termínu a absenci zákonné definice, využívá Úřad pro své závěry mj. relevantní judikaturu mezinárodních i českých soudů (viz odůvodnění napadeného rozhodnutí), případně dokumenty orgánů EU.

K námitce žalobce, že se Úřad měl vyjádřit k míře zásahu do soukromí u každé z kamer zvlášť, žalovaný uvádí, že Úřad v případě kamerových systémů se záznamem hodnotí soulad se zákonem č. 101/2000 Sb. tak, že posuzuje záběr každé z instalovaných kamer, a na základě těchto dílčích závěrů následně hodnotí systém jako celek. V situaci, kdy Úřad dojde k závěru, že principům zákona č. 101/2000 Sb. neodporuje pouze některá z kamer (v bytových domech např. sklepní prostory, garážová stání apod.), nezahrnuje ji do výroku svého rozhodnutí, tj. konstatuje, že správním delikt ve zpracování dat prostřednictvím této kamery nespátřuje. Tato situace však v daném případě nenastala. Současně je však nutno zdůraznit, že standardní kamerový systém se záznamem (tj. i systém provozovaný žalobcem) tvoří jeden celek, kdy veškeré záběry pořízené jednotlivými kamerami jsou sdružovány a uchovávány společně, v záznamovém zařízení. Míru zásahu do soukromí a soulad se zákonem č. 101/2000 Sb., proto Úřad hodnotí ve vztahu k danému systému jako celku.

V.

K otázce porušení informační povinnosti dle § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. žalobce odkazuje na praxi jiných subjektů, kterou považuje za celospolečenský standard. Výtky Úřadu vůči žalobci, který postupuje shodně s tímto standardem, proto považuje za šikanózní. Dále žalobce uvádí, že ze zákona č. 101/2000 Sb. nelze dovodit odlišný režim pro osoby, které v domě bydlí, a návštěvníky domu, přičemž opět odkazuje na absenci zmocnění Úřadu k dotváření tohoto zákona. Žalobce je toho názoru, že v případě, kdy zákon nestanoví formu, v jaké by měla být informační povinnost splněna, nelze konstatovat porušení zákona, resp. naplnění znaků příslušného správního deliktu.

Žalovaný k tomuto uvádí, že informační povinnost správce osobních údajů je upravena v § 11 zákona č. 101/2000 Sb., který přesně stanoví, jaké informace musí správce subjektům údajů poskytnout – tj. určuje stav, kterého má správce docílit. Citované ustanovení nedefinuje, jakou formou musí být předmětná povinnost splněna (např. pouze informační cedulky), a ani Úřad ve své praxi toto ustanovení takto nevykládá. Jestliže je však při kontrole nebo ve správním řízení zjištěno, že daný správce osobních údajů (typicky právě v případě kamerových systémů) poskytuje informace především či jenom formou informačních tabulek nebo štítků, Úřad logicky musí posoudit jejich obsah s ohledem na

požadavky zákona. Žalobce nepochybně může poskytovat informace dle § 11 zákona č. 101/2000 Sb. jakýmkoli vhodným způsobem (tak, aby pokryl jak osoby, které se v domě pravidelně zdržují, tak i osoby, které náhodně prochází po přilehlé ulici, a které jeho kamery taktéž snímají). Jestliže žalobce zvolil informování pomocí informačních cedulek, bylo zjišťováno, jakým způsobem byla touto formou informační povinnost ze strany žalobce splněna. Výsledkem byl závěr, že informace v rozsahu požadovaném zákonem nejsou poskytovány ani prostřednictvím informačních cedulí, ani jiným vhodným způsobem. S ohledem na znění § 11 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., zakotvující obecnou informační povinnost, a znění § 11 odst. 5 citovaného zákona, který tuto povinnost modifikuje právě pro případy zpracování dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. (tj. typicky situace, kdy zpracování dat slouží k ochraně majetku a subjekty údajů je předem nedefinovatelný okruh osob), je zřejmé, že požadavek na rozdílný režim při informování předem známého okruhu osob, resp. okruhu osob, které předem známy nejsou, je zcela opodstatněný. Úřad tak svým rozhodnutím zákon č. 101/2000 Sb. nijak nedotváří, ale vykládá a aplikuje na konkrétní případ v praxi.

Dále je nutno uvést, že každý správce osobních údajů je vázán informační povinností ve zcela stejném rozsahu a Úřad vůči všem správcům postupuje obdobně jako vůči žalobci, tj. v duchu výše podaného výkladu. Žalobce ostatně neuvádí, v jakém kontrolním či správním řízení měl Úřad zaujmout jiný, mírnější postoj, tj. z čeho dovozuje, že právě vůči němu postupuje Úřad šikanózně. V této souvislosti lze dále konstatovat, že případné nezákonné jednání jiných správců osobních údajů (i kdyby představovalo určitý „celospolečenský standard“), nezbavuje žalobce jeho zákonné povinnosti vyplývající z § 11 zákona č. 101/2000 Sb.

VI.

V podané žalobě žalobce dále namítá, že uložená pokuta je svou výší zcela nepřiměřená a srovnává její výši s pokutou uloženou jinému subjektu, kde provoz kamerového systému představoval dle jeho názoru celospolečenský skandál. V této souvislosti dále žalobce uvádí, že jeho finanční situace je proměnlivá, čímž polemizuje se závěry Úřadu, že disponuje dostatečnými prostředky k úhradě uložené sankce.

Žalovaný k tomuto bodu uvádí, že Úřad při úvaze o výši pokuty zohledňuje také ekonomické postavení účastníka řízení a v dané věci dospěl k závěru, že nelze v žádném případě konstatovat, že by uložená sankce byla pro žalobce likvidační. Pokud byl žalobce schopen získat finanční prostředky na koupi kamerového systému (jak sám uvádí v ceně cca 135.000 Kč), není žalovanému zřejmé, proč by neměl být schopen získat – výrazně menší – prostředky na úhradu sankce spojené s provozem tohoto systému. Žalobce je ostatně primárně pověřen pouze správou majetku vlastníků bytových jednotek, přičemž lze odkázat na § 12 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům a doplňují některé zákony (zákon o vlastnictví bytů), dle kterého jsou z právních úkonů týkajících se společné věci vlastníci jednotek oprávněni a povinni v poměru odpovídajícím velikosti jejich spoluvlastnických podílů.

Případ, na který žalobce poukazuje, byl odlišný v tom, že se nejednalo o bytový dům, kde je dle názoru Úřadu monitorováním mnohem více zasahováno do soukromého života subjektů údajů, protože se jedná o prostory bezprostředně související s jejich byty, ve kterých se odvíjí jejich rodinný a soukromý život, a kdy lze z pořízených záznamů snadno vypožorovat, jaký je denní režim jednotlivých osob, s jakými lidmi se kdo stýká, apod. Naopak lze odkázat na případ jiného bytového domu, kde byla za provoz kamerového systému spojeného se záznamy z elektronických klíčů Úřadem uložena pokuta ve výši 180.000 Kč. Se závěry Úřadu v posledně uvedeném případě se ztotožnil také správní soud (viz rozsudek Městského soudu

v Praze č.j. 7 Ca 204/2005-49). Současně je nutno odmítnout názor žalobce, že porušení zákona č. 101/2000 Sb., které představuje „celospolečenský skandál“, je třeba trestat přísněji, než to, které není medializováno. Takové kritérium (dle Úřadu obvykle závislé spíše na míře bulvárnosti dané informace než na skutečné závažnosti ve vztahu k porušení zákona) pro ukládání pokuty zákon č. 101/2000 Sb. ani teorie správního trestání neznají a neumožňují.

VII.

Co se týče procesních otázek, žalobce ve své žalobě poukazuje jednak na změnu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, k níž došlo na základě napadeného rozhodnutí, a jednak na předčasnost rozhodnutí Úřadu s odkazem na probíhající soudní řízení, v němž bude soud dle názoru žalobce rozhodovat o předběžné otázce.

K tomu, že napadeným rozhodnutím byl změněn výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (byla doplněna doba, po kterou mělo k nezákonnému jednání žalobce docházet, resp. po kterou trval nezákonný stav), žalovaný uvádí, že postupoval v souladu s § 152 odst. 4 správního řádu. Vzhledem k tomu, že potřebné podklady byly součástí spisového materiálu a současně nebylo pochyb, jaké konkrétní jednání žalobce správní orgán prvního stupně sankcionoval, přistoupil předseda Úřadu, jako odvolací orgán, k doplnění výroku namísto (procesně neekonomického a nedůvodného) zrušení prvostupňového rozhodnutí a vrácení věci, když jinak považoval toto rozhodnutí za správné.

S návrhem na přerušení řízení se žalovaný dostatečně vypořádal již v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když uvedl, že žalobu podanou proti rozhodnutí předsedy Úřadu v jiném řízení nepovažuje za důležitý důvod, který by opodstatňoval přerušení řízení. Rozhodnutí Úřadu (jak v první, tak v druhé instanci) nelze považovat za předčasná pouze proto, že žalobce podal žalobu proti jinému rozhodnutí Úřadu. Žalovaný nesdílí názor žalobce, že soud v řízení o žalobě podané proti rozhodnutí o námitkách proti kontrolnímu protokolu rozhoduje o předběžné otázce, neboť kontrolní a správní řízení je nutno považovat za dva zcela samostatné procesy, přičemž podkladem pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou všechny podklady shromážděné v průběhu kontroly, nikoli pouze kontrolní protokol, a také další důkazy získané až v průběhu správního řízení.

V této souvislosti lze rovněž upozornit na usnesení Městského soudu v Praze č.j. 9 Ca 384/2009-30 ze dne 28. července 2010, kterým byla předmětná žaloba proti rozhodnutí předsedy Úřadu o námitkách odmítnuta jako nepřipustná.

VIII.

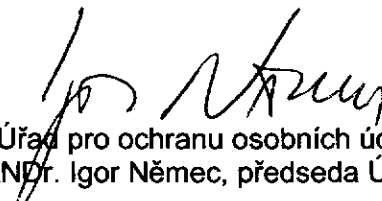
Žalovaný dále plně odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a odůvodnění rozhodnutí předsedy Úřadu v této věci.

IX.

K návrhu žalobce, aby za osoby zúčastněné na tomto soudním řízení byly považovány i obyvatelky domu, které podaly stížnost Úřadu, žalovaný poznamenává, že v souvislosti s provozem předmětného kamerového systému byly na právu na ochranu osobních údajů dotčeny všechny osoby, které v domě bydlí, ale také všechny osoby, které tento dům v době, kdy byl kamerový systém v provozu, navštívily, a dále osoby, které procházely po přilehlé ulici. Žalovaný je nicméně toho názoru, že jeho rozhodnutí se přímo dotýkají pouze práv, resp. povinností žalobce, nikoli celého okruhu osob, u nichž došlo k zásahu do práva na ochranu osobních údajů.

X.

S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a založená na mylném skutkovém i právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby žaloba byla zcela zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu